

ԿՐՈՆԱԿԱՆ

Տ. ՆԵՐՍԵՍ ԱՐՔԵՊԻՍԿՈՊՈՍ ՊՈԶԱՊԱԼՅԱՆԻ ՔԱՐՈՋԸ՝ ԽՈՍԿԱԾ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ ՏՅԱՆՆԵՐԱՌԱՋԻ ՏՈՆԻ ԱՌԻԹՈՎ

(14 փետրվարի, կիրակի, 1999 թ.)

«Արդ, արձակեա զճառայս քո, Տէր, ըստ բանի քում ի խաղաղութիւն. զի տեսին աչք իմ զփրկութիւն քո՝ զոր պատրաստեցեր առաջի ամենայն ժողովրդոց»:

(Դուկաս P 29-31)

«Յանուն Գօր եւ Որդւոյ եւ Գոգւոյն Արքոյ. ամեն»:

Չիսուս Քրիստոսի քառասնօրյա եղած ժամանակ Տաճարին ընծայման տոնն է այսօր: Երեկ գիշեր, երեկոյան ժամերգության ընթացքում, մենք կատարեցինք «Չիսուսի Տաճար ընծայման» նախատոնակը, ապա անդաստան կատարեցինք և Գոգևոր ճեմարանի մարգարաշտում եկեղեցուց տարված մոմի կրակով լուցանեցինք, վառեցինք այն խարուկը, որ խորհրդանշում է Լույսը՝ բերված Քրիստոսի աշխարհ գալով: Եվ այսօր հոծ բազմությամբ հավաքվել ենք այստեղ՝ հիշատակելու Չիսուսի Տաճար ընծայման պատմությունը՝ դեռևս քառասուն օրական եղած ժամանակ:

Չիսուսի ծնողները՝ Գովսեփն ու Մարիամը, ըստ հրեական ավանդության, իրենց անդրամիկ որդուն տարան Երուսաղեմ՝ ընծայելու Տաճարին: Սովորություն էր, որ ընտանիքի առաջնեկ որդին Աստծուն պատկաներ: Եվ որովհետև Աստծուն պատկանելը նշանակում է Տաճար ընծայել, այդ սովորությունը Չիսուսի համար ևս կատարվեց. տարան Նրան և ընծայեցին Աստծուն: Եվ այդ առթիվ, ըստ սովորության, տարան մի զույգ տատրակ:

Պատմությունից գիտենք, որ ըստ օրենքի միայն դատացիները քահանայության աստիճան կարող էին ունենալ, և երբ հրեական տասներկու ցեղերից զավակներ էին ընծայվում Տաճար, այդ առթիվ ընծա էր բերվում՝ դատացի քահանային տալու համար: Տաճարում շատ հատկանշական մի դեպք պատահեց. այնտեղ մի ծերունի կար, պատմությունն ասում է, թե երեք հարյուր երեսունհինգ տարեկան էր նա, և իրեն խոստացված էր տեսնել Սեսիային և նոր միայն կյանքից հեռանալ: Համաձայն եկեղեցական ավանդության, դեռևս Քրիստոսի ծննդից երկու հարյուր ութսունհինգ տարիներ առաջ նա մասնակցել է Աուրբ Գրքի երրայեցերենից հունարենի թարգմանությանը, որ կոչվում է «Յոթանասնից թարգմանություն»:

Տիրոջ Տաճար ընծայման օրը երեք հարյուր երեսունհինգ տարեկան այս ծերունին, Աուրբ Գոգու առաջնորդությամբ, գտնվում էր այնտեղ: Հավանաբար նա դատացի քահանա էր: Այս մասին Ավետարանը ոչինչ չի գրում: Ծերունին,

Հիսուս մանկանը՝ Տաճարի խորանի առջև բերելով, փառք է տալիս Աստծուն և ասում՝ արդ, արձակիր Քո ծառային, որովհետև իմ աչքերը տեսան մարդկության փրկությունը:

Ծերունին, երեք հարյուր երեսուցիսնուց տարեկան հասակում, Տաճարում, աղոթքի պահին, հանդիպում է իր Փրկչին՝ Մեսիային, և, գրկելով Նրան, փառք տալիս Աստծուն, քանզի վերջապես տեսավ աշխարհի փրկությունը: Հանդիպեց ողջ մարդկության համար նոր վարդապետության սկիզբը դնողին, հանդիպեց մարդ-Աստված հաշտությունը կնքողին, և ինչպե՞ս պիտի չուրախանար՝ գրկելով այդ մանկանը: Հավանաբար ուրախության, խանդավառանքի արցունքներ աչքերից հոսեցին և անմիջապես մտածեց, որ, իր ժողովրդի փրկությունը տեսնելով, եկել է նաև իր վախճանը: Այնտեղ գտնվող մի մարգարեուհի, Աննա անունով, նույնպես փառք էր տալիս Աստծուն և փառաբանում Հիսուս մանկանը և մարգարեական իր շնչով ասում, թե ինչ պիտի պատահեր Նրան, ինչպիսի դժվարությունների միջից պիտի անցներ, խաչի վրա պիտի բարձրանար՝ Իր անմեղ արյունը թափելու, դրանով իսկ սրբելու ու մաքրելու ոչ թե Իր մեղքերը, այլ մերը, մարդկության մեղքերը, և ինչպիսի վեհ գոհողություն էր կրելու այդ փոքրիկ մանուկը:

Աիրելի հավատացյալներ, չմոռանաք, որ այսօր Բուն Բարեկենդան է նաև, բայց քանի որ Տյառնընդառաջը Տիրոջը նվիրված տոն է, այդ պատճառով Բուն Բարեկենդանի Պատարագը փակ վարագույրով տեղի չի ունենում, վարագույրներով փակված չէ խորանը, և մենք կախողանում ենք Բուն Բարեկենդանի այս օրը, որ տերունի տոնակատարությամբ դարձել է Տյառնընդառաջի տոն, իսկ Պատարագից հետո Սուրբ Խորանները պիտի փակվեն, այս երեկոյից սկսած մեր եկեղեցու արարողություններն ավելի հանդարտ, խաղաղ և աղոթալից շեշտով պիտի կատարվեն: Վաղվանից սկսվում է Մեծ Պահքը:

Նրանք, ովքեր պատրաստ են այս գոհողությունը հանձն առնել, թող քառասուն օր մեզ հետ քայլեն Քրիստոսի խաչի ճանապարհով՝ գոհողությամբ, աղոթքով, պահեցողությամբ: Բայց պահեցողությունը ուտելիքը չէ միայն, պահեցողությունը լեզուն ևս զսպելն է: Ով կարողանա լեզուն զսպել, հավանաբար մտեղեն չուտելուց ավելի մեծ գոհողություն արած կլինի:

Վաղվանից ապաշխարության շրջան է. աղոթքով, հսկումով, ներքին անդրադարձով և գոհողություն կատարելով այն անցկացնենք: Եթե տեսնենք, որևէ մեկը հաց չունի, մեր հացի կեսը նրան տանք, եթե տեսնենք որևէ մեկին նեղության մեջ, օգնենք նրան, որովհետև Ավետարանն ասում է. «Կուզեմ գոհողություն և ոչ թե զոհ» (Մատթ. ԺԲ 7): Աշխարհը փրկության կզնա գոհողության վրա հիմնված: Աշխարհը առանց գոհողության, առանց բարերարության և առանց համեստության այսօր հնարավոր չէ փրկության տանել:

Ուրեմն, սիրելի հավատացյալներ, այսօր Հիսուսի՝ Տաճար ընծայման տոնով խանդավառված, լցված և Լույսի փառաբանությունը կատարելով, գնանք դեպի վաղվա օրը՝ գոհողություն հանձն առնելով, ապաշխարության դիմելով և քառասներորդ պահեցողության շրջանը դարձնելով մեզ համար մեղքերից սրբվելու, մաքրվելու մի առիթ:

Օրհնված լինեք, հանուն մեր Տիրոջ՝ Հիսուս Քրիստոսի. ամեն:

